Вже бракне слів. Важка хода пера.
Рипить воно, немов правдавній спомин.
Але мені ще не прийшла пора
летіти в ірій над осіннім полем.

В саду душі іще не весь ренклод
упав в долоні стомленого листя,
і я ще прийду в світ його щедрот
із небуття п'янким дощем пречистим.

Та й відшукаю у пожежах днів
незнищеної пам'яті вустами
твої уста, щоб знову зазорів
надій овид, можливо, не востаннє.

І буду знов ловити щастя мить,
й не озирнусь на спогади печальні.
...А за вікном підкралась ніч й шумить
дощем в моїх обіймах самоспалень.